

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἑννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ἔμπερδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιπέντε μηνὸς Γεννάριον
καὶ τὸ Τριῶδι μᾶς ἀριθάρει.

Τρακόσα κι' ἑβδομηῆντα ἓνα,
ὅλοι μὲ μοῦτρα ξυνισμένα.

**Μασκαράτα πρώτη,
Σάντσοι καὶ Κιχώτοι.**

(Ὁ Δελιγιάννης ἔφιππος μὲ τρικαντὸ καὶ πάλαι
τὸν νέον Μεγαλόσταυρον φορεῖ τῶν Ἰσπανῶν,
καὶ ὁ Φασουλῆς 'στὴν παρδαλὴ γαϊδοῦρα του καθβάλα
καὶ τὸν Ὀδοῶρ μὲ ὕψος ταπεινόν.)

Δ. Καὶ πάλι, Σάντσο, μοῦφεξε ἀνέλπιστα ἡ μοῦρα
καὶ νῆ! τὸν Μεγαλόσταυρον τῶν Ἰσπανῶν ἐπῆρα,
καὶ τώρα ἔγινε κι' ἐγὼ ἀληθινὸς ἱππότης,
Δόν — Ὀδοῶρ ἑ Γορτύνης, Μαμβρόνος, Δόν — Κιχώτης.
Φ. Μετὰ χαρὰς ὁ δούλος σου τὴν προκοπὴ σου βλέπει,
ἐπὶ δὲ πῶς θὰ γενῆς τῶν δυστυχῶν ἡ σκέπη.
Δ. Μὲ τοῦτο μου τὸ ἄλογο τὸ φόβιο καὶ κουτσό
τὴν κάθε δόξα 'χόρτασα καὶ τώρα τὴν κλωτσῶ ...
Τι θανάματα κατῶρθωσα τὰ ξέρεις καὶ τὰ ξέρω ...
Φ. Ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου, ἀφέντη, σὲ συγχαίρω.
Δ. Εὐχαριστῶ ... ἡ δόξα μου δὲν ἔχει τελειωμό ...
μὲ μάχους καὶ φαντάσματα μονάχος πολεμῶ ...
μὲ τρῶνε οἱ συλλογισμοί ... βραδύλαξει, ξημερώνει,
καὶ νύκτα 'μέρα χάνομαι γιὰ τὸ Ναπολεόνι ...
ἐχθροὺς κυττάζω ἀπ' ἐδῶ, ἐχθροὺς καὶ παραπέρα ...
παῦ τὴν σακκαράκα μου, σπαθίζω τὸν ἀέρα ...
καττάζω κιούπια γύρω μου γεμάτα μὲ στερλίνες,
μὰ σὰν τῆς πιάσω γίνονται ἀμέσως καθβαλίνες.
Καὶ μὲν Σάντσο Φασουλῆ, γνωρίζεις ὅτι τότε,
ἐπὶ τὸν κόσμον εὐκλείεις ἐδόξαζαν ἱππῶται,

μὲ λύσαν κατεδίωκαν ἀχρείων μάγων πνεύματα
τῶν περιφήμων ἱπποτῶν τὰ μέτρητα στρατεύματα,
κι' εὐθύς μετεμορφώνοντο εἰς μύλους καὶ εἰς τράγους
τῆς ἱπποσύνης οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχιμάγους,
οἱ δὲ ἱππῶται 'στὰ τυφλὰ μὲ ὅλον τὸν ζῆλον
κατὰ τῶν τράγων ἔτρεχαν καὶ τῶν ἀνεμοβυλῶν.
Ἔτσι κι' ἐμένα σήμερ μὲ κατατρέχουν μάγια
κι' ἔχω τὰ μάγια τέσσερα καθὼς ἡ κουκουβάγια,
καὶ μόλις ἓνα στερλινῶν ἀνακαλύψω κιούπι
εὐθύς τὸ κάνουν κάρβουνο τὰ μάγια τοῦ Τρικαντῆ.
καὶ πέρνω κάμπους καὶ βουνὰ καὶ τριγυρνῶ μὲ δίσκο
κι' ἀπ' ὅλους δάνειο ζητῶ καὶ δάνειο δὲν 'βρίσκω.
Φ. Ἐγὼ θαρρῶ, ἀφεντικῶ, κι' αὐτὸ πολλοὶ τοῦ λένε
πῶς τώρα γιὰ τὸ δάνειο τὰ μάγια δὲν σοῦ φταίνε.
Ναὶ μὲν σοῦ πρέπει βέβαια νὰ σοῦ δανείζουν λίρες,
ναὶ μὲν τὸν Μεγαλόσταυρον τῶν Ἰσπανῶν ἔπαιρες,
ναὶ μὲν, ὡς λέγεις, ἔγινες ἀληθινὸς ἱππότης.
Δόν — Ὀδοῶρ ἑ Γορτύνης κι' Ἀθηνάραχος πρώτης,
ἀλλ' ὅποιος ἀπ' ἐμπρὸς μᾶς ὀδὴ καθῶς κι' ἀπὸ τὰ νῶτα,
μυρίση δὲ τὰ χινῶτά σου καὶ τὰ δόξα μου χινῶτα,
γιὰ τοῦτον τὸν ἱπποτισμὸ σοῦ λέγω πῶς θὰ φοίτη
καὶ τὸ πουγγὶ του δύσκολα νομίζω πῶς θ' ἀνοίξη!
Ναὶ μὲν, ἀφέντη, φαίνεται πῶς εἶσαι ἀπὸ ράτσα,
ἀλλὰ σπουδαίως σ' ἀδικεῖ ἡ θλιβερὴ σου ράτσα,
κι' ὅσο κι' ἂν ἔχης μέσα σου ἱπποτοῦ κοντιλίκι
μὲ τοῦτο μόνον εὐκόλα δὲν 'βρίσκεις χαρτὴ ζήλικι.

μονάχα ἡ γαϊδούρα μου ἐτέλεσε ἀνόσια
καὶ ἀναιδῶς ἐπρόσβαλε τὰ ἥθη τὰ δημόσια.
Ἵσως κανένας ἀπ' αὐτῶν τῶν μάγων τὴν σῶρειν
νὰ κάμῃ τὴν ἡνάγκασε τὴν φυσικὴν τῆς χρεῖαν.
Δ. Ἐβέβαιε τί λέγω, Σάντσο μου; ... νὰ τρέχωμεν εἰς ὅλην
τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν τὴν ταρχώδη πόλιν,
κι' εἰς ὅλους ν' ἀποτεινόμεν μὲ τρόπον ἐρωτησεις
πὼς τάχατε τοὺς φαίνεται ἡ δεινότης κρίσις.
Τί λές;
Φ. Καθ' ὅλα σύμφωνος ...
Δ. "Ελα λοιπὸν ὀπίσω ...
Φ. Κυττάζω ἕναν καστανα ... τί λές; νὰ τὸν ῥωτήσω;
Δ. Ῥώτησέ τον ᾗ γρήγορα ... τὸν βλέπω θυμωμένον.
Φ. Εἰπέ μου, μεγαλύνετε καστανῶν ἐψφηνένων.
ἡ κρίσις πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τὸ Ναπολέονι;
ἔχει πολλὴν ἐξώδευσι τὸ κάστανο μαρόνι,
ἡ κινδυνεύει καὶ αὐτὸ ἐλάττωσιν νὰ παύῃ;

(Ὁ καστάνῃς τὰ καστάνη πετᾷ μὲ τὸ καλαθί.)

Φ. Ὁ καστανᾶς ἀπάντησιν ἀρνεῖται νὰ μὲν δώσῃ
κι' ἄς φύγωμε, ἀφεντικό, νὰ μὴ μᾶς μπαγλαρώσῃ.
Νά ! μία μὲ τὰ τσοκαρα, πού στέκεται ἴστῃ βροσί ...
τί λές ; νὰ τὴν ῥωτήσωμε καὶ τοῦτῃ γιὰ τὴν κρίσι ;
Δ. Ἐρώτησέ τὴν γρήγορα ...

* Ω Δόνα σὺ Μαρούσα,

εἰπέ μας πῶς σοῦ φαίνεται ἡ κρίσις ἡ παρούσα ;

(Τὴν Δόναν μὲ τὰ τσόχαρχ ἐ Φασουλῆς φουρκίζει
κι' ἡ Δόνα, ὅτ' κεφαλι τοῦ τὴν στάμνα τῆς τσακίζει.)

Φ. Ὅριστε πῶς ἀπήντησε κι' αὐτὴ ὅσας ἐρωτήσεις ...
ἀπάνω ἄπο κεφάλι μου ἐξέσπασε ἡ κρίσις.
Δ. Ὑπομονή, βρέ Σάντισο μου, μὲ τούτα ποὺ τραβᾷ
κι' ἐντὸς ὀλίγου παρ' ἐμοῦ θὰ λάβῃς ἀμοιβή.
Φ. Πολὺ κακὰ μοῦ φαίνεται μαζί σου θὰ περάσω ...
μὰ νά ! μεσόκοπος παππᾶς μὲ τρυπημένο ράσσο.
Τί λές ; νά τὸν ῥωτήσωμε ;
Δ. Βεβαίως, μὴν ἀντίξω

Βεβαίως ... μὴν ἀρχῆς.
Φ. Εἰπέ μου, Καρδινάλιε καὶ πρῶτ' ἐν λειτουργίῃς,
ἡ κρίσις πῶς σοῦ φαίνεται ; ... διήλθης, παππᾶ ...
Αὐτὸς ὁ Καρδινάλιος, ἀφέντην, σιωπᾷ.
Δ. "Ἄς πᾶν ἡ κοινουεταὶ καὶ τρῆξε μετ' ἐμοῦ
εἰς τοῦ Αἰόλου τὴν ὁδὸν κι' ἐκείνην τὸν Ἑρμοῦ.
Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀφεντικό ... ἂν θέλῃς κι' ἀγαπᾷ
σ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους εἰμπορεῖς μονάχος σου νὰ πᾶς.
Πολλοὶ περὶ τῆς κρίσεως ἐπῆγγαν 'στους ἐμπόρους
καὶ συνεντεύξεις ἔακμαν ὡς τώρα διαφόρους,
κι' ἂν πάω σήμερα κι' ἐγὼ συνέντευξιν νὰ κάνω
θὰ μετρηθοῦν ἡ πῆχες τὸν 'στὴ ράχη μου ἀπάνω.
Δ. Λοιπὸν 'στὸ Χαβιάρόχανο ἄς σπύσωμεν, τσιφουτῆ.
Φ. Ἐκεῖ δὲ εἶναι πού βρωμᾷ μπαροῦτι καὶ μπαροῦτι.
Δ. Καὶ σὺ μ' ἄφινεις, Σάντσο μου, ὁ δούλος ὁ πιστός.
Φ. Γιὰ 'μένα εἶσαι πάντοτε ἀφέντης σεβαστός
κι' ὅσα κι' ἂν λέγῃς διὰ τὴ καθένια συκοφαντῆς
'στὰ μάτια μου θὰ φαίνεσαι σὰν Ἰσπανὸς ἰνφάντης,
ὁ κύπτω δὲ 'στὸ νεῦμα σου καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
κι' ὅπου ὁ Δὸν - Θεόδωρος ἐκεῖ κι' ἐγὼ παρών.
Ἀλλὰ τὸν Σάντσο δὲν ξεχνῶ ποτὲ τὸν δυστυχῆ,
τοῦ ἔφεπτε 'στὴ ράχη του τὸ ξύλο σὰν βροχῇ,
καὶ πρὶν περὶ τῆς κρίσεως λεπτομερεῖς μάθω
σοδοῦμαι τὰ παθήματα τοῦ Σάντσου νὰ μὴν πάθω.

Μέλαθρον τοῦ Φασουλῆ,
ὁποῦ βομβαρδοῦλεϊ.

Δευτέρα
Βεγκέρα.

Ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ σουαρέ ὁ Φασουλῆς ὁ τάλας
πολλὰς προτιμήσεις ἔκαμε, ποικίλας καὶ μεγάλας
καὶ ἀποφράδας, καὶ τοιαῦτα πολλοὶ
ἐξήμνησαν τὸ Μέγαρον τοῦ ῥακετοῦ Φασουλῆ,
καὶ αὐτὸς ἐδωκεῖν πάλαι πάντοτε θερμὴν συγκατά-
τασιν προσεφώνησεν πρὸς τὸ ἀκροατήριον.

Και νῦν πάλιν συναρᾶς, σὲ τοῦτο τὸ σῶλον
καὶ τὸ σταυροκαπτήμα ἀρχίζουν οἱ γείτονες.
Νῦν καὶ πάλιν συναρᾶς καὶ πῶς πολὺ κακίαι,
κ' ἐγὼ καὶ ἡ ψυχὴ μου κ' ἔως Θεὸς τὸ ἔσπε-
ρόν γίνεσαι ἀπὸ σπῆτι μου ἔω καὶ πέντε μέρους
καὶ τὶ τραβοῦν οἱ γείτονες καὶ τοῦταί τῃς βεγκραῖας.

Δ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ ... δὲν φαίνεσαι γενναῖος ὀπχιός.

Φ. Καὶ πάλι τὸ γαῖδοῦρι μου κοπρίζει ἀναιδῶς.

Δ. Ζῶον κακὸν ἠθέστατον ...

Μὲς 'σ' ὅλο τὸ Βασίλειο
ἀκρόμη δὲν μοῦ ἔτυχε γαιδοῦρι πρὸ εὐκοιλιο.

Δ. Μὰς βλέπει ἕνας σκουπιδοῦς μὲ σκουῖπα εἰς τὸ χέρι.

Φ. Νὰ τὸν ῥωτήσωμε καὶ αὐτόν ;

Κάτι ἔμπορεῖ νὰ ξέρη.

Φ. Εἰπέ, ἱππότα τῶν ὁδῶν περιπατητικέ,

αὶ κρίσεις πῶς σοῦ φαίνονται αἱ χρηματιστικαί;

(Ὁ σκουπίδας εξοργισθεὶς τὴν σκουπτα τοῦ σπῆκονει
καὶ τὸν ἱππότην Φασουλῆν τὸν βάζει 'στὸ κυνήγι.
καὶ ὁ κυριὸς τοῦ κίτρινος ὥσάν Ναπολέονι
κέντῃ τὸν Ἀχλμνόντα καὶ ὅπου φύγη φύγη.)

Εἴθε εἰς
τὴν κατημα
σαν δὲ ἡ
σου μόνον

«Επίπλων μετακομιδὴ καὶ συμφοραῖς μεγάλας,
χαλοῦν κρεβατοκάμαραις, μετακινουῦνται σάλαις,
μὲ βίαν ξεδιδόνονται τραπέζια καὶ κρεββάτια,
κρυφὰ μετακομίζονται δυσώνυμα κανάτια,
καὶ τῶν παιδῶν ἀκούεται ὁλοθυγμὸς φρικώδης
καθὼς καὶ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, ποῦ ἦτον ὁ Ἡρώδης.

«Ὁ σπητονοικοκύρης μου τὸν χαλασμὸ κυττάζει
καὶ ἡλὶ λαμὰ σαθαρθανὶ ἀδιάκοπα φωνάζει.
Ὁ φουκαρὶς ὁ μάγειρας παστρεύει τῆς κουζίνας,
γεμίζουν τὰ παράθυρα μὲ δανειακὰς κουρτίναις,
μπουκέτα παραγγέλλονται καὶ βάζα μερικά,
κιλίμια κάτω στρώνονται καὶ ἐκεῖνα δανεικὰ,
γλυκύσματ' ἀγοράζονται ἐπὶ ἐπιστροφῇ
καὶ μὴ τοὺς δίσκους θίξετε, πεινῶντες ἀδελφοί.

«Καὶ μὲς ὅτῃν τόση ζάλη μου δὲν εἴξευρα τί κάνω
καὶ ἀπὸ τὸν Γιάν τὸν Γερμανὸ ἐνοίχιασα καὶ πιάνω,
καὶ τί μ' αὐτὸ ἐτράθηξα μόνον ἐγὼ τὸ ξέρω
ὡς ποῦ μὲ τοὺς χαμάληδες ὅτῃ σπῆτι νὰ τὸ φέρω,
καὶ ὅποιος ἔχει κατὰ νοῦν ἀπόψε νὰ τὸ παίξῃ
σιγὰ σιγὰ παρακαλῶ, μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ.

«Ἐκαμα τὸ καθῆκον μου μὲ ὅ,τι καὶ ἂν μ' ἐμπούσα
καὶ ἂν ὥδρακο μεταξωτὸ σὰν ντιστεγκὲ φοροῦσα,
ὅσους τοίχους θ' ἀπεφάσιζα καὶ ἐκεῖνο νὰ τὸ βάλω
γιά πρὸ πολλῇ εὐγένεια καὶ λοῦσο πρὶν μεγάλο.

«Κι' ἐμὲ καὶ τὴν γυναῖκα μου μᾶς ἔσπασαν οἱ κόποι
καὶ ὁ γοφὸς μας πιάστηκε καὶ ἡ μέση μας ἐκόπη,
καὶ ἐκ τῆς παστάδος μας καὶ οἱ δὲ πηδοῦμε πρὶν νὰ φέξῃ
καὶ ἕνας τὸν ἄλλο βλέπομε χωρὶς νὰ λέμε λέξι,
ἀλλ' ὅμως ὁ καθένας μας γνωρίζει τί θὰ πῇ
ἐκεῖνο μας τὸ κύτταγμα καὶ ἐκεῖν' ἡ σιωπὴ.

«Γιὰ ὅδες καιρὸ ποῦ διάλεξα νὰ κάνω σουαρέδες
καὶ νὰ γεμίσω μὲ χαλὶν τὸ σπῆτι καὶ μπερδεδες,
γιὰ ὅδες καιρὸ ποῦ ἄνοιξα καὶ ἐγὼ τὰ μέγαρά μου
καὶ ἔρεψα τὴν γυναῖκα μου καὶ αὐτὴ τὴν πεθερά μου,
καὶ τυραννῶ τοὺς γείτονες καὶ ἐνοίχιασα καὶ πιάνω
γιὰ νὰ φανῶ τρεῖς κόμ' ἑλφὸ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
τώρα ποῦ ἔβησε παντοῦ ἡ καθεμία ράντα
καὶ αὐτὸ τὸ εἰκοσάφραγκο θὰ πάῃ ὅτ' ἀντ' αὐτὰ.

«Προσκεκλημένοι ἔφθασαν καὶ ἀπρόσκλητοι πολλοί,
καὶ ἂν σήμερα δὲν ἔτυχαι γιὰ τύχη μου καλὴ
ἢ παντρεῖα τοῦ Κόρακα μὲ τὴν Θεοφιλάτου
ὁ Φασουλῆς γιὰ σίγουρα δὲν θάταν ὅτ' ἀ καλὰ του,
καὶ σὰν κοράκια θάπεφταν πολλοὶ ὅτ' ἀ μέγαρό μου
καὶ θάκαναν τὸν σουαρέ καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

«Λοιπὸν καλῶς ὀρίσατε καὶ πάλι ὅτῃν βεγχερά
ὅσοι γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι σεριμόνεσθ' ἐδῶ πέρα.
(Ἐδῶ καὶ πάλιν μὲ φωνὴν καὶ σχήματα παράφορα
ὁ Φασουλῆς ἐξέβησε ὀνόματα διάφορα,
ὕμνησας δὲ χαρίσματα καὶ πράξεις μερικῶν
τοιούτων τέλους ἔδωκε ὅτ' ἀντ' αὐτὰ Πανηγυρικόν.)

«... τοὺς προλαλήσαντας εὐχαριστῶ πολὺ
τὸν Φασουλῆ,
ἐν κατανύξει τῆς
χωρὶς νὰ τὸ πληρώσῃ.

ἦως τὸ φοβερὸν ναυάγιον
καθεὶς νὰ κοκορεύεται,
εοῦ καὶ πνεῦμα τὸ τρισάγιον,
πατρός, ὡς λέγουν, ἐκπορεύεται,

δὲν ἔλθῃ ὡς περιστέρ' ὅτ' ἀ σπῆτι τοῦ Στεκούλη,
ὅπου καὶ πᾶσαν κουβαλοῦν χαμάληδες καὶ δοῦλοι,
ἂν καὶ ἄλλοι γιὰ τὸν σουαρέ ἀπόψε ἐκινήσουν
καὶ ἂν τὰ μωρά μου ἔξαψα ὅτῃν ταραχῇ, ἔσπνῃσιν
καὶ μουσκεμμένα ὅλα τῶν πετάξουν μὲς ὅτ' ἀ μέσῃ
ἔ! τότε συχωράτε με καὶ ὁ Θεὸς ἄσχωρέσει.

Τοῦ Μπάμπη τοῦ Ἀννένου τὸ ἐγκώμιον, ποῦ σὰν καὶ αὐτὸ δὲν ἔγινε παρόμοιον.

(Ὁ Ἀννίνος, ποῦ κουμπάρης μᾶς ἦναι συγγένεια,
τοιαῦτα μᾶς ἀπήγγειλε γιὰ τὰ γνωστὰ Ἐγκάτια.)

«Αὐτὸ τὸ σπῆτι τὸ γνωστὸ τὸ Φαληροκτισμένο
τοῦ χρόνου, Παναγία μου, νὰ τῷχῃ πληρωμένο.
Σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι πούγινε κλητῆρας ἂν πλακώσῃ
ὁ νοικοκύρης τοῦ σπητιοῦ νὰ τὸν ξυλοφορώσῃ,
Σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι πούγινε πέτρα νὰ μὴ ραίσῃ
καὶ ἂν ραίσῃ καὶ καυμῇ ὁ Σγούτας ἄς φροντίσῃ.

Ἐμένα μου τὸ εἶπαν ἀνθρώποι μερακλήδες
πῶς ἐκεῖ μέσα μὴ χαρὰ θὰ ζήσουν οἱ Σουρῆδες.
Σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι πούγινε μὲ τοὺς καινούριους τοίχους
εἴθε νὰ γράψῃ ὁ Ρωμηὸς χίλιαις χιλιάδες στίχους,
χρόνια πολλὰ καὶ ἀμέτρητα σ' ἐκεῖνο νὰ γλεντίσῃ,
ἀλλὰ ποτὲ Ρωμαῖκο νὰ μὴ τὸ καταντήσῃ.

«Πολλὰ παμε τ' ἀφεντικοῦ, ἄς ποῦμε τῆς κυρίας,
ποῦ εἶναι καὶ κουμπάρα μας μὲ χάριτας μυριάς.
Κυρὰ Μαρή, κυρὰ Σουρή, κυρὰ καμπανοφρόδα,
σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι πούκτισε ἀλώνιζε καὶ πήδα,
νᾶχῃς ἀέρα καθαρό, νὰ μὴν ἰόῃς κορέους,
καὶ νὰ ξεβίξῃς πάντοτε πολλοὺς μουσαφίρους,
νᾶχουν ἢ κόταις σας αὐγὰ, ὁ κῆπος σας σπανάκια,
καὶ ἡ κυρία Φασουλῇ νὰ κἀνῃ Φασουλᾶκια.

Ἐχεις καὶ γυρὸ ὅτ' ἀ γράμματα καὶ γυρὸ ὅτ' ἀντ' αὐτὰ
νὰ δῶς ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ βάλῃ καὶ κορῶνα.
Ἐχεις καὶ κύρη ὡμορπῇ, ὅπου τὴν λέγουν Ἐλλῆ,
καὶ — Φρίξον Ἡλιε — γαμβρὸν ἐντὸς ὀλίγου θέλει.
Ἐχεις Ἡρώ, ἔχεις Μυρτώ, ἔχεις καὶ Ἀλεξάνδρα,
καὶ ὅλαις αὐταῖς μετὰ καιρὸν θὰ σᾶς γυρεύουν ἄνδρα.

«Γιὰ τοῦτο, φίλε Φασουλῇ, μὲς ὅτ' ἀ χορὸ σὰν μπῆκες
τράσα τὸν δρόμο σου μ' ἔμπροστ' ἀ καὶ φρόντιζε γιὰ προίκες,
ἐπιμελοῦ, κοπιᾶς ἐνόςθ' εἶσαι νέος
καὶ σφίγγε τὸ πανηγύχ' σου σὰν ἔμπορος Ἐβραῖος,
μὰ κάμε καὶ ἔγαν ἄγασμὸ τὰ πνεύματα νὰ φύγουν
γιατὶ αὐτὰ ὅτ' ἀ πνεῦμα σου δρόμους στραβούς ἀνοίγουν.

«Ἀδιακόπως φρόντιζε νὰ κνηγᾷς τὴν ὕλη
καὶ τῷχῃ τ' ἀνάστα σατυρικὸ κοντάκι,
ποῦ τ' ἀγαποῦν οἱ Ἕλληνες, ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι,
καὶ Φασουλῇ τὸ Φασουλῇ γεμίζει τὸ σακκούκι.»

Καὶ ὀλέγαις ποικίλαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐπὶ τὴν ὕδ' ἀντ' αὐτὰ Μαχμαῦδὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει,
ὅτ' ἀντ' αὐτὰ Γαλατᾶ, καθὼς γνωρίζουν ὅλοι,
ἐκεῖ Ἡεράκλειον ἀδελφὸν τὸ Βιθλιοπωλεῖον
μὲ θαυμασίας συλλογὰς ἐξ ὅλων τῶν βιβλίων.
Καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν δὲν ἄπαντ' ἀπαρμόιον,
ἐκεῖ ἔχει πάντοτε εἰς ὅλα τὰ προνόμιον,
ἐκεῖ μυστοσημῆματα καὶ λεξικά καὶ δῶματα
καὶ ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος καὶ πᾶσα μας συγγράμματα.